

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 421/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Kubáňovou, Cintorínska 5, Nitra, proti postupu Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 38T/9/2025 a Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tos/47/2025 v súvislosti s rozhodnutím o vzatí do opätovnej väzby takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov v súvislosti s rozhodnutím o vzatí do opätovnej väzby. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd prepustil sťažovateľa na slobodu a priznal mu finančné zadosťučinenie. Okrem toho navrhuje uložiť povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ je stíhaný pre skutok opísaný v uznesení vyšetrovateľa ČVS: ORP-182/1-VYS-NR-2024 z 22. augusta 2024 kvalifikovaný ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 173 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona. Uznesením okresného súdu sp. zn. 38T/9/2025 z 27. júna 2025 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 71 ods. 3 písm. d) Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom lehota väzby mu začala plynúť 12. júla 2025. Písomný sľub sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku okresný súd ako nedostatočný neprijal a väzbu podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Na sťažnosť

sťažovateľa krajský súd uznesením č. k. 1Tos/47/2025-615 z 9. júla 2025 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa.

3. Krajský súd po rekapitulácii uznesenia okresného súdu a obsahu sťažnosti skonštatoval, že nie je dôvodná. Dôvodná obava z konania sťažovateľa v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku podľa krajského súdu vyplýva z okresným súdom správne uvedeného charakteru a závažnosti konania, z ktorého je podozrivý, navyše za zistenia, že sa ho mal dopustiť aj v čase plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Dôvodná obava z okresným súdom správne zisteného väzobného dôvodu je podporená aj osobou sťažovateľa, jeho kriminálnym spôsobom života, užívaním omamných a psychotropných látok, od ktorých je už chronicky závislý a ani súdom uložené absolvované liečenie nemalo výsledok. K námietke obhajoby o ustálení obdobia páchania skutku krajský súd uviedol, že sa k nemu vyjadril už v skoršom rozhodnutí o väzbe s tým, že bude potrebné na hlavnom pojednávaní venovať pozornosť náležitému zisteniu skutkových okolností vrátane miesta, času a okolností, za ktorých mal byť skutok spáchaný, čo v danom prípade neatakuje u sťažovateľa dôvodnosť trvania väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

4. K námietke o hodnotení náležitostí obžaloby a dôvodnosti jej podania krajský súd uviedol, že vec je v štádiu súdneho konania po nariadení hlavného pojednávania a ani po zmene obhajcu neprichádza do úvahy opätovné preskúmanie obžaloby podľa § 241 Trestného poriadku. Bude preto úlohou okresného súdu zaoberať sa všetkými návrhmi strán a o obžalobe rozhodnúť zákonným spôsobom.

5. Podľa krajského súdu je zo spisového materiálu nepochybné, že sťažovateľ už v tejto veci bol vo väzbe v prípravnom konaní a čiastočne v súdnom konaní, z ktorej bol prepustený len z dôvodu nastúpenia do výkonu trestu odňatia slobody, ktorý má prednosť pred výkonom väzby. Ani vykonaním trestu odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov dôvody preventívnej väzby nezankli a nezoslabil do takej miery, aby bol sťažovateľ prepustený z väzby. Uznesenie okresného súdu považoval krajský súd za odôvodnené podľa § 176 ods. 2 Trestného poriadku a napokon sa vyjadril k nahradeniu väzby.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Väzba je nezákonná a väzobné stíhanie je neudržateľné z dôvodu, že obžaloba Okresnej prokuratúry Nitra č. k. 3 Pv 88/24/4403-59 z 30. januára 2025 doručená okresnému súdu 30. januára 2025 nespĺňa zákonné náležitosti podľa § 235 Trestného poriadku. Sťažovateľ má právo, aby sa jeho vec nedostala na súd, ak na to nie sú splnené formálne a materiálne náležitosti predpokladané v § 234 a § 235 písm. d) Trestného poriadku upravujúce obsahové náležitosti odôvodnenia obžaloby. Porušenie tohto práva v prípade neexistencie skutočností dostatočne odôvodňujúcich postavenie obvineného pred súd je porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Obžaloba je iba prerozprávaním obsahu výpovedí jednotlivých zainteresovaných osôb, resp. rekapituláciou spisu. Prokurátor neuviedol žiadnu konkrétnu úvahu ani v minimálnom rozsahu, preto ide o zásadný nedostatok, ktorý nie je možné odstrániť v konaní pred súdom, keďže ide o zásadnú náležitosť obžaloby. Súd mal povinnosť obžalobu po podaní preskúmať a odmietnuť, čo sa nestalo, preto je väzba neudržateľná a došlo k závažnému porušeniu práva na obhajobu a na spravodlivý proces. Po podaní obžaloby sťažovateľ zmenil obhajcu a na hlavnom pojednávaní

25. apríla 2025 namietol vady prípravného konania, pričom súd len konštatoval, že sťažovateľ mal právo vady namietat' v lehote 5 dní od doručenia obžaloby, preto nebude rozhodovať o odmietnutí obžaloby a vrátení veci do prípravného konania. Sťažovateľ si uvedomuje, že súd nemá v tomto štádiu už možnosť odmietnuť obžalobu, avšak poukazuje na to, že je väzobne stíhaný na základe obžaloby nespĺňajúcej zákonné náležitosti. Súd mal povinnosť náležitosti skúmať po jej doručení, čo sa nestalo, a preto je postup súdu nezákonný. Uznesenia okresného súdu a krajského súdu sú preto nezákonné a väzba je ústavne neudržateľná. Napriek predneseniu námietok týkajúcich sa obžaloby na hlavnom pojednávaní 25. apríla 2025 aj v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sa súdy nimi nezaoberali. Neboli naplnené formálne dôvody väzobného stíhania pri rozhodovaní o opätovnom vzatí do väzby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práv sťažovateľa napadnutým postupom z dôvodu, že obžaloba neobsahuje zákonné náležitosti, a pre nenaplnenie formálnych dôvodov väzobného stíhania. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru:

8. Pri namietanom porušení práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru napadnutým postupom ústavný súd pripomína, že ustanovenie tohto článku dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť. Procesné garancie súdnej kontroly väzby v prvotných štádiách väzobného rozhodovania poskytuje čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru *ratione materiae* vzťahujúci sa predovšetkým na rozhodovanie o pozbavení osobnej slobody (o zatknutí či zadržaní a následne o vzatí do väzby). Uvedené garancie v nasledujúcich štádiách väzobného rozhodovania (napr. preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby, rozhodovanie o predĺžení väzby a rozhodovanie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby) poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru.

9. Keďže na sťažovateľom vymedzený predmet ústavného prieskumu (postup súdov a ich rozhodovanie o jeho osobnej slobode) sú neaplikovateľné ustanovenia čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K napadnutému postupu okresného súdu:

10. Ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy

a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

11. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol uznesením krajský súd, pričom mal právomoc preskúmať aj predchádzajúci postup okresného súdu. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti uzneseniu a postupu okresného súdu, o ktorom bolo krajským súdom aj rozhodnuté. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv postupom okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.3. K porušeniu základného práva na osobnú slobodu postupom krajského súdu:

12. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či sú ich rozhodnutia odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí všeobecný prieskum postupu a správnosti skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúmajú všeobecné súdy v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

13. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či postup krajského súdu zavŕšený napadnutým uznesením v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu (IV. ÚS 350/09) možno považovať za ústavnoprávne akceptovateľný. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli podnietiť také prípadné rozhodnutia a postupy krajského súdu pri rozhodovaní o väzbe, ktoré by predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. I. ÚS 299/2022, IV. ÚS 556/2023).

14. Po preskúmaní napadnutého postupu a uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa riadne a dostatočným spôsobom zaoberal otázkou splnenia zákonných podmienok väzby sťažovateľa. Krajský súd sa vyjadril k hlavným námietkam sťažovateľa o nedostatkoch obžaloby, o dôvode preventívnej väzby a o možnosti nahradenia väzby. V odôvodnení napadnutého uznesenia ústavný súd identifikoval prítomnosť podstatných a relevantných skutočností, na ktorých je založený označený dôvod väzby. Pre úplnosť je potrebné dodať, že okresný súd poskytol vo svojom uznesení ešte detailnejšie odôvodnenie danosti dôvodu väzby.

15. Vo vzťahu k sťažovateľom namietaným vadám prípravného konania, resp. vo vzťahu k namietaným vadám procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci sťažovateľa, ktoré podľa jeho názoru odôvodňovali odmietnutie predmetnej obžaloby okresným súdom, ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie o väzbe neposkytuje relevantný priestor na vysporiadanie sa s námietkami správnosti predchádzajúceho postupu orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci sťažovateľa. Pri rozhodovaní o väzbe sa kladie dôraz primárne na okolnosti súvisiace s jej dôvodnosťou a zákonnosťou. Sťažovateľ tak do rozhodovania o väzbe vnáša okolnosti, ktoré takýto súvis už nemajú (m. m. IV. ÚS 479/2022, II. ÚS 580/2022, II. ÚS 158/2024, II. ÚS 201/2024).

16. K námietke o nedostatočnom odôvodnení obžaloby ústavný súd uvádza, že posúdenie perfektosti obžaloby predstavuje čiastkový procesný postup všeobecného súdu, ktorého účelom je zhodnotenie výsledkov prípravného konania výlučne z hľadiska, či prípravné konanie z procesného hľadiska spĺňa podmienku zákonnosti (§ 238 ods. 1 Trestného poriadku). Dôvodom na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi v zásade nie je vyhodnotenie dostatočnosti dôkazov vykonaných v prípravnom konaní (teda predikcia otázky unesenia dôkazného bremena prokurátorom). Skutkové úvahy v tomto rozsahu nie sú ani náležitosťou obžaloby podľa § 235 písm. d) Trestného poriadku.

17. Ústavný súd ďalej konštatuje, že prípadné pochybenia orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní, resp. súdu v konaní po podaní obžaloby nemajú automatický dopad na opodstatnenosť väzobného stíhania, resp. ďalšieho trvania väzby. Tieto pochybenia môže sťažovateľ namietat štandardnými procesnými prostriedkami aj po preskúmaní, resp. predbežnom prerokovaní obžaloby na hlavnom pojednávaní, resp. v riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch proti meritórnym rozhodnutiam. Súd rozhodujúci o väzbe totiž nemá v zásade právomoc takéto námietky hodnotiť (m. m. IV. ÚS 392/2023, II. ÚS 2/2024, II. ÚS 158/2024). Inak povedané, platná právna úprava trestného konania umožňuje aj v nasledujúcich štádiách trestného konania obžalovanému v rámci uplatnenia práva na obhajobu domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany práv na hlavnom pojednávaní, prípadne prostredníctvom riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. V rámci práva na obhajobu možno uplatniť aj argumentáciu týkajúcu sa zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania, ako aj súdu konajúceho o obžalobe, a to na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, prípadne využitím opravných prostriedkov (odvolania a dovolania) v trestnom konaní.

18. Z hľadiska splnenia požiadavky súdu uviesť vo väzobnom rozhodnutí odpovede na podstatné námietky ústavný súd dodáva, že krajský súd sa zrozumiteľne a dostatočne konkrétne vyjadril, že vzhľadom na zmenu obhajcu nie je možné opätovne preskúmať obžalobu podľa § 241 Trestného poriadku a že bude povinnosťou okresného súdu zaoberať sa návrhmi strán a rozhodnúť o obžalobe. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že na hlavnom pojednávaní 25. apríla 2025 namietal vady prípravného konania a súd len konštatoval, že mal právo vady konania namietat v lehote 5 dní od doručenia obžaloby, preto nebude rozhodovať o odmietnutí obžaloby a vrátení veci do prípravného konania. Okresný súd teda jasne odpovedal, že sťažovateľ námietku nevzniesol v zákonom ustanovenej lehote.

19. Všetky uvedené zistenia ústavného súdu vylučujú dôvodnosť tvrdenia sťažovateľa, že jeho väzba je neudržateľná. V súhrne ústavný súd uzatvára, že nedospel k záveru, že by pozbavenie

osobnej slobody sťažovateľa v dôsledku postupu (a uznesenia) krajského súdu bolo v rozpore s právami podľa čl. 17 ústavy. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú.

20. Napadnutý postup krajského súdu v súvislosti s rozhodnutím o vzatí do väzby (ktorý vyústil do uznesenia krajského súdu) nemožno považovať za ústavne neudržateľný, ale vo vzťahu k základnému právu na osobnú slobodu ho ústavný súd považoval za ústavne konformný. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom krajského súdu a namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu